

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Umlință și scuipare (Matei 26.67,68; Marcu 14.65; Luca 22.63-65)

Noi debateri judecătorești înaintea sinedriului

Ne ocupăm acum cu ultimele evenimente, pe care ni le relatează Scriptura, din „noaptea în care El a fost vândut”. Este una din cele două scene care premerg răstignirea, în care „Domnul slavei” (1 Corinteni 2.8), „Creatorul marginilor pământului” (Isaia 40.28), are parte de cel mai brutal și cel mai dezonorabil tratament din partea creaturilor Sale inumane. El stă înaintea noastră, așa cum Luther a tradus, că mișcă inima, ca „Cel mai disprețuit” dintre toți oamenii (Isaia 53.3).

Cu siguranță, înțelegerea noastră rămâne mult în urma realității, ori de câte ori încercăm să ne imaginăm aceste evenimente. Și totuși cât de binecuvântat, de liniștit și plin de dragoste a fost drumul Domnului în poporul Său! Nimic nu caracterizează mai bine înfățișarea Sa decât cuvântul profetic: „El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-I va auzi glasul pe străzi. Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă.” (Matei 12.19,20; Isaia 42.2,3) Puteai să crezi că toate inimile se îndreptau spre El! Dar „ai Său nu L-au primit”, cu toate că El „a venit la ai Săi”; „lumea nu L-a cunoscut”, cu toate că „ea a fost făcută prin El” (Ioan 1.10,11), cu toate că El a pășit pe această scenă ca „Cel întâi-născut peste toată creația” (Coloseni 1.15), cu drepturi ca nimeni altul înaintea Lui și după El! Această slavă era ca nimic pentru inima naturală. „N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne facă să-L dorim.” (Isaia 53.2) În loc de omagiu în adorare a fost activă desconsiderarea și ura. El era „Cel disprețuit și urât de popor” (Isaia 49.7). Ce îngrozitor să citești așa ceva despre Persoana Sa sfântă! „Cei ce Mă urăsc fără temei sunt mai mulți decât perii capului Meu” (Psalm 69.4). – „În timp ce Eu îi iubesc, ei Îmi sunt vrăjmași ... Ei Mi-au răsplătit cu rău pentru bine și cu ură pentru dragostea Mea.” (Psalm 109.4,5).

Toate acestea au devenit pe deplin vizibile abia atunci când Domnul cerului (Faptele Apostolilor 17.24) a fost „dat în mâinile păcătoșilor” (Marcu 14.41). Deja în prezența marelui preot acel slujitor a făcut începutul prin lovitura atât de nechibzuită cât și nelegiuită, dată lui Isus în față (Ioan 18.22,23), și aproape se pare că prigonitorii Lui nu au știut să facă nimic mai bun decât să umple toate pauzele din timpul procesului și interogatoriului cu maltratări și batjocuri.

„Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii și unii L-au palmuit” (Matei 26.67). După aceasta se pare că și membrii sinedriului au luat parte la maltratări, în orice caz noi îi considerăm pe ei răspunzătoriii propriu-zisi, și nu pe slujitori. Înapoia tuturor acestora însă recunoaștem pe acela, care, în măsura în care Dumnezeu îi permite, ține toate sforile în mâna sa, pe „căpetenia autorității văzduhului” (Efeseni 2.2), a duhului care „lucrează și acum în fiii neascultării”. *Mâinile*, care tocmai într-o condescendență de neînțeleas au vindecat urechea lui Malhu, au fost *legate* scurt timp după aceea (Ioan 18.12). Ochii, care tocmai încă plini de îndurare l-au căutat pe ucenicul căzut, au fost „legați” (Luca 22.64; Marcu 14.65) de bărbații

Umilință și scuipare

care Îl păzeau. Cu adevărat, satan este un maestru în ceea ce face! El încerca să facă să se stingă „Lumina lumii” (Ioan 8.12; 9.5), revelarea dragostei divine.

Ei L-au scuipat pe față, „nu s-au oprit să Îl scuipe în față” (așa cum se plângea deja Iov) (Iov 30.10). „Dacă ar fi scuipat-o tatăl ei în față, n-ar fi fost ea oare de rușine șapte zile?” (Numeri 12.14), a spus Domnul atunci cu privire la Maria lovită cu lepră. Ei L-au lovit cu pumnii, L-au lovit în față, L-au batjocorit. Au aruncat o învelitoare peste ochii Lui, așa cum am văzut, și Îi cereau: „Prorocește!” Spre distracția lor voiau să vadă exercitarea acelor puteri supranaturale, pe care El niciodată nu le-a folosit altfel decât numai spre binele aceluia care cu adevărat aveau nevoie de ele. „Și spuneau împotriva Lui multe alte batjocuri” (Luca 22.65). Da, „defăimătorii s-au strâns împotriva Mea ... M-au sfâșiat neîncetat” (Psalm 35.15). De ceea ce ei tocmai Îl învinuiau, tocmai aceasta făceau ei înșiși. „Nu se cutremură hulind gloriile” (2 Petru 2.10).

Ce am face *noi*, dacă s-ar vorbi în felul acesta împotriva noastră? Am fost noi tratați vreodată așa de brutal și loviți cu pumnii? Am fost scuipați vreodată în față? Și dacă da, am rămas noi așa de liniștiți și tăcuți, ca Acela care aici total nevinovat a devenit centrul unei scene așa de odioase și respingătoare? Nu auzim nici un cuvânt de la El! „El a fost asuprit și chinuit, dar nu Și-a deschis gura ... ca o oaie mută înaintea celor ce o tund” (Isaia 53.7) – El „Și-a dat spatele înaintea celor ce Îl loveau și obrazii, înaintea celor ce Îi smulgeau barba. Nu Și-a ascuns fața de insulte și de scuipări” (Isaia 50.6). De asemenea noi știm, de ce a făcut El aceasta: „Căci pentru Tine port Eu umilirea și rușinea Îmi acoperă fața ... batjocurile celor ce Te insultă pe Tine au căzut asupra Mea” (Psalm 69.7,9; Romani 15.3).

Așa a petrecut Domnul, cum trebuie noi să presupunem, restul orelor din noaptea rece, bogată în evenimente, până „dimineața” (Marcu 15.1), deci până în zorii zilei, când judecătorul nedrept a apărut din nou în scenă. „Când s-a făcut ziuă, bătrânimea poporului, preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au adunat împreună și au adus pe Isus în sinedriul lor” (Luca 22.66-71). Dacă în timpul nopții „au căutat mărturie împotriva lui Isus”, acum ei „au ținut sfat împotriva Lui” (Matei 27.1): acum este vorba numai de partea formală a procesului, scurtă, căci totul era deja hotărât. Această dezbatere o găsim prezentată numai în evanghelia după Luca.

În amintirea la mărturia nocturnă a Domnului ei se îndreaptă direct spre țel și Îi cer: „Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!” (Luca 22.67). Însă pentru Israel ca popor totul se terminase, el s-a decis deja definitiv împotriva Lui. Nu mai era timpul și nu avea nici un rost să se mai răspundă la întrebarea, dacă El este Mesia¹⁵: „Dacă vă voi spune, nu veți crede; și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde”. Dar ca „Fiul Omului” (Luca 22.69), aceasta înseamnă, ca purtător al făgăduințelor, care depășesc cercul restrâns al lui Israel, El era pe cale să ocupe locul care I se cuvine în slavă „la dreapta puterii lui Dumnezeu”.

Imediat ei trag concluzia adevărată. Înțelegerea lor merge destul de departe, ca noi să nu-i considerăm răspunzători de fapta lor! Ei au vorbit despre „Hristos”, El a vorbit despre „Fiul Omului”. Ei au tras corect concluzia: „Deci ești Tu Fiul lui Dumnezeu?” (Luca 26.70,71) El

¹⁵ Este cunoscut că „Mesia” este cuvântul ebraic pentru cuvântul „Hristos” (Unsul) din limba greacă.

Umilință și scuipare

însă le-a zis: „Așa cum o spuneți: da, Eu sunt.”. Iar ei au zis: „Ce nevoie mai avem de mărturie? Noi înșine am auzit-o din gura Lui.” Fie ca Hristos, ca Fiul Omului, sau ca Fiul lui Dumnezeu – El a fost lepădat de poporul Său.